

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Pár kapek zamrzlého času

Vladimír Šlechta

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

**PÁR KAPEK
ZAMRZLÉHO ČASU**

Copyright © 2024 by Vladimír Šlechta
Cover © 2024 by Tomáš Flak
Maps © 2024 by Vladimír Šlechta
Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-601-1
ISBN PDF: 978-80-7456-602-8
ISBN ePub: 978-80-7456-603-5
ISBN Mobi: 978-80-7456-604-2

Vladimír Šlechta

Pár kapek
zamrzlého času

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Pár kapek zamrzlého času

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Ostří ozvěny

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl
4. Ostrov
5. Bílá jako sůl

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

Prolog

Předzvěst

01

Ústředí Severozápadní společnosti sídlilo v nejstarší části Raiggia nedaleko Mořského chrámu. Byl to řadový třípatrový dům s průčelím vyzdobeným stylizovanými kresbami říčních člunů, elfů, orků i pterrských chrámů. Thompson do něj vstoupil ve chvíli, kdy z chrámové věže odbíjela desátá hodina dopolední. Dole v přízemí se ho ujal sekretář, vyvedl ho po širokém schodišti do patra a uvedl do kanceláře konetábla Simeona Kranze. Místnost měla vysoký strop, velká okna do ulice a byla přeplněná kartotékami, šteláři a odkládacími stolky.

Konetábl Simeon Kranz byl hladce oholený hubený chlapík s prošedivělými vlasy začesanými dozadu, nastrojený do šedého obleku a světlé košile s velkým límcem ozdobeným krajkou. Na špičce dlouhého nosu mu seděly *brejle*

v tenkých obroučkách. Ne že by je potřeboval, ale *brejle* teď byly v Raiggiu v módě a určovaly společenský status. Když Thompson vstoupil, pozvedl se z polstrovaného křesla a přes masivní stůl zavalený papíry natáhl pravici.

„Jsem rád, že jste přišel tak rychle, Thompstone,“ řekl. „Posadte se.“

Thompson mu potřásl rukou a usedl na nabízenou židli. Jak si sedal, znovu si uvědomil, že ho kalhoty poněkud škrtí v pase. Bude s tím muset něco udělat. Buď zhubne, nebo si pořídí volnější oblečení. Prsty si začesal za ucho pramen vlasů, který mu spadl přes oko. Nechal si narůst delší vlasy, ačkoli ho péče o ně obtěžovala. Rosalii se však jeho dlouhé vlasy líbily, tak proč by se vzpíral, když mu Rosalie zajišťuje střechu nad hlavou, dobré papání a v noci mu zahřívá postel.

„Potřebujete něco ověřit?“ zeptal se.

„Přesně tak,“ přikývl konetábl.

„Zase máte podezření na nějaké padělky? Padělané sošky nebo šperky?“

„To máme vyřešené. Teď už nám padělky neposílají.“

„Že by?“ podivil se Thompson. „To už to nezkusili ani jednou?“

„Zboží, které teď dostáváme z Likaria, je deklarováno buď jako repliky, nebo jako rekonstrukce.“

„Repliky a rekonstrukce? Co to má znamenat?“

„Repliky jsou přesné kopie původních pterrských artefaktů, vyrobené tradičními postupy. Rekonstrukce jsou původní artefakty, původně poškozené, ale opravené a uvedené do původního stavu. V obou případech se samozřejmě jedná o padělky, avšak Likario snížilo ceny na šedesát procent původně požadovaných částek. My jsme to přijali, víc se v tom neštouráme.“

„Aha,“ řekl Thompson. „Tak co tedy potřebujete ověřit?“

„Hned se k tomu dostanu. Nejprve se vás zeptám; četl jste nějaké knihy o dobrodružstvích Alexe Damiana v Pohraničí? Myslím takové ty lidové?“

„Určitě,“ přikývl Thompson. „Ale názvy si nevybavím.“

„Nechal jsem si udělat průzkum. Sektář obešel několik knihkupectví a poznamenal si asi dvacet titulů. Máme tady,“ podíval do nějakého lejstra, „*Společenstvo zabijáků draků, Pomsta Temného mága, Léčka ptákohlavců aneb strašný osud elfské kněžky, Útěk z Hengerone, Skřetí nevěsta z Likaria, Orcigard nezná slitování, Na vlnách Vickey, Tři věže v bažinách, Návrat císaře* a tak dále a tak dále. Četl jste něco z toho?“

„Asi ano. Ale s jistotou vám to neřeknu.“

„Pokládáte něco z toho za pravdivé? Tím myslím; našel jste v těch slátaninách alespoň střípek pravdy?“

„Nejsou to jenom výmysly,“ pokrčil Thompson rameny. „Nejstarší knížky o dobrodružstvích Alexe Damiana jsou parafrází Brechtových *Nových obzorů*. Víte, o kom mluvím? Vitold Brecht byl průzkumníkem generála Thonniera. Byl to právě Brecht, kdo objevil les Izironk, pevnost Rudenrog i Orcigard. Přinesl první zvěsti o ptákohlavcích, i když poněkud zkreslené. Brecht celkem pravdivě popsal, co viděl a zažil. Pokud někdo kopíruje Brechta, kopíruje skutečnost.“

„A co ty další spisky? Ty, které nevycházejí z *Nových obzorů*?“

„Brechtovou výpravou dějiny Pohraničí samozřejmě neskončily. Spíše začaly. Dělo se toho opravdu hodně. Ve spiscích, které jsem četl, jsem rozpoznal skutečné historiky, které zažil Gordon Fee i další dobrodruzi, jen jsou připisovány Alexu Damianovi. Pisálci těch knih měli nejspíš dohodu s kapitány říčních člunů, aby pro ně v hospodách v Thonnierice i v Barge posbírali všemožné hrůzyplné

povídáčky. Značná část těch slintů vychází ze skutečných historek, avšak s Alexem Damianem nemá nic společného.“

„Alex Damian v Pohraničí skutečně byl,“ namítl kone-
tábl Kranz.

„To nikdo nepopírá,“ přikývl Thompson. „Ale to, co tam
zažil, je ztracené pod nánosem výmyslů.“

„Co kdyby existovala kniha, která věrně popisuje osudy
Alexe Damiana v Pohraničí?“ nadhodil Simeon Kranz.

„Vy nějakou takovou máte?“

„Mohu se spolehnout na vaši diskrétnost, Thompsoně?“

„Samozřejmě.“

Konetábl Simeon Kranz sáhl do šuplíku a vytáhl sešit
v ohmataných tvrdých deskách. Otevřel ho na první straně
a ukázal Thompsonovi, co je tam napsáno.

PÁR KAPEK KRVE

*Pravdivé vylíčení událostí, které se odehrály v roce
121 letopočtu Hraničních zemí na Dračím hřbetu
a pod Hrází. Podle své neselhávající paměti
sepsal Frank Ormond v roce 170.*

„Tohle je ženské písmo,“ podotkl Thompson. „Nenapsal
to Frank Ormond. To ale nic neznamená, může se jednat
o opis originálu. Kde jste k tomu přišel?“

„Před třemi dny to přivezl člun. Jeden mladý nákupčí to
objevil v Likariu a zaplatil za to čtyři soryny. Zdá se vám ta
cena přiměřená, Thompsoně?“

„Kolik to má stránek? Je to standardní sešit, nebo ten
tlustší? Ukažte? Aha... ta cena mi připadá odpovídající.
Nějaká hraničářka to opisovala patnáct nebo dvacet
večerů.“

„Takovýchle knihy jsou v Pohraničí obvyklé?“ ujistil se
Simeon Kranz.

„Ale jistě,“ přikývl Thompson. „Tištěné knížky jsou drahé a knihtisk v Pohraničí ještě nikdo nezavedl. Knižky se opisují. V Thonnierice si opisováním přivydělávají studenti, v ostatních městech a osadách se tím zabývají hraničářky. Text někdy doplní obrázky nebo ozdobně vyvedenými názvy kapitol. Jsou tam nějaké malůvky?“

„Ne. Nejsou. Máte pravdu v tom, že písmo je ženské, pečlivé a od začátku až do konce dobře čitelné... Zkuste si přečíst tuto pasáž,“ otočil konetábl list. Stálo tam:

Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, přebývám v Lohenriettině věži, která se nachází v Zahradě sirén východně od Hengerone. V mé péči je malý chlapec Daniel Meis-Arkast la Barro a já se starám o jeho bezpečí i vzdělání. Společnost nám dělá Ochäzek, půlork z Hengerone, a jeho dvě manželky Margö a Jochü. Občas nás navštíví naše mladá přítelkyně Nomean, ale jinak se vyhýbáme styku se světem.

*Z přemíry volného času jsem se pustil do sepisování další knihy, kterou jsem nazval **Zapomenutý svět, zapomenutý čas**. Při této činnosti, když jsem studoval písemnosti ve své knihovně, jsem narazil na deník Alexe Damiana. Náhle se mi, jako by mě osvítil blesk, v paměti obnovily vzpomínky na události, které se odehrály na podzim roku 121 letopočtu Hraničních zemí. Sled událostí v mých vzpomínkách vyvstal se všemi podrobnostmi jako skalní útes v čistém ranním vzduchu. Jsem si jistý, že během několika týdnů vzpomínky z mé paměti opět vymizí, tentokrát už možná nadobro. Proto je musím urychleně zapsat.*

Příběh, který sepíšu, není můj, i když jsem se ho sám zúčastnil. Je to příběh mladého muže, který uprchl do Pohraničí. Některé z popsaných událostí jsem prožil společně s ním, jiné nikoli, avšak v jeho deníku je dostatečné množství spolehlivých údajů. A jestli si nějaké nepodstatné podrobnosti přimyslím nebo poupravím, bude to jen v zájmu

věci. *Toto není první kniha, kterou píšu, a vím, jak má vypadat příběh, jenž zaujme čtenáře.*

„Zahrada sirén, Lohenriettina věž, říká vám to něco?“ zeptal se konetábl.

Thompson se zamyslel. „Píše se tam, že Frank Ormond to sepsal v roce 170 letopočtu Hraničních zemí. V tu dobu skutečně pobýval v Lohenriettině věži.“

„Jste si jistý?“

„Ano. Celou záležitost s ukrytím malého Daniela jsem dojednal já.“

„Chcete říct, že jste jednal přímo s Frankem Ormondem?“

„S ním a s Nomean, o které je tam zmínka. Ona je dcerou Temného mága, jestli to nevíte.“

„Frank Ormond je skutečně ten samý člověk jako černokněžník Orichalkian?“

„Jméno Orichalkian mu dali elfové. On sám se nepokládá za černokněžníka, spíš za badatele, učence a kronikáře.“

„Co vlastně znamená slovo *Orichalkian*?“ nadhodil Si-meon Kranz. „Víte to?“

„To bych věděl, i kdybych starouška neznal. V elfštině to znamená letící hvězda... To je nějaká zkouška, nebo co?“

„Ano, je to zkouška a vy jste obstál,“ přikývl konetábl. „Znal jste Franka Ormonda dobře?“

„No... asi ho znám pořád. Když jsem odcházel z Lika-ria, byl to dědoušek jako věchýtek, ale pořád byl naživu. Napsali by mi, kdyby zemřel.“

„Pak jste tedy člověk, který nám usnadní rozhodování. Zdá se, že se nám dostal do rukou opravdový poklad. Máme v úmyslu vydat knihu tiskem, nejprve jako luxusní vydání s rytinami a vázanou v kůži. Pravdivá verze sepsaná samotným Orichalkianem? To musí mít úspěch. Teprve

později, za rok nebo za dva, vydáme lidovou verzi, kterou zahrátíme trh. Všechny ostatní povídačky se stanou zbytečnými a všichni budou kupovat jen naši knihu. Existuje však nebezpečí, že se jedná o podvrh, jehož účelem je poškodit naši společnost. Pokud v okamžiku, kdy bude kniha vytištěná, přijde někdo s odhalením, že to byl jenom žert, přijdeme nejen o vložené prostředky, ale i o prestiž. Proto spoléháme na vás, Thompsone.“

„Chápu. Do zítřka knihu přečtu a řeknu vám, co si o ní myslím.“

„Nechceme, abyste posoudil, zda je příběh pravdivý. To byste nám asi ani říct nedokázal. Jde nám o věrohodnost. O detaily, které mohou být jak pravdivé, tak vylhané.“

„Půjdu domů a hned se pustím do čtení. Jen mám obavy, jak knihu zatajím před Rosalií. Bude ohromně zvědavá.“

„Paní Rosalie je v tomto ohledu naprosto důvěryhodná. Nemusíte před ní nic tajit. Knihu vám nechám donést domů, bude tam dřív než vy.“

02

Závěr rozhovoru Thompsona rozladil. Znovu si uvědomil, že mu Severozápadní společnost zajišťuje dobré živobytí, avšak pokládá ho za svůj majetek. Stejně jako Rosalii. Navíc si Thompson nebyl jistý, jestli je k němu Severozápadní společnosti vstřícná pro kvalitu jeho služeb, nebo prostě jen proto, že si to vymínila Sylvia Viktorina. Možná se ho Sylva snaží odškodnit za to, že ho poslala pryč. A on to přijal. Měl sice svou hrdost, ne však natolik velkou, aby nabízené pohodlíčko odmítl.

Aby si srovnal myšlenky, prošel se nejprve v přístavu, samozřejmě jen v té honosnější části s nábrežním korzem a s výhledem na les stěžňů. Do spleti úzkých přístavních uliček a dlouhých mol se raději nepouštěl, tam by se

mohl dostat do potíží už jen kvůli svému pěknému obleku ze šedého sametu, doplněnému krátkým pláštěm. Nechodil viditelně ozbrojený a s rapírem u pasu, jak bylo teď v Raiggiu zvykem, avšak pod levým ramenem, zakrytým posunutým pláštěm, nosil skrytý zálesácký nůž. Ale na to, aby se zaplétal do náhodných potyček, se cítil příliš starý. Už v sobě neměl ten elán.

Chvíli postál na nábřeží. Vynadával se na zaoceánské koráby a pak se vydal domů, či spíše do domu, ve kterém teď bydlel.

Raiggio mu s výjimkou opravdu starých čtvrtí připomínalo hlavní město Arkastie Thonnieriku. Ulice byly sice o hodně širší a také o dost delší než v Thonnierice, avšak lemovaly je podobné třípatrové domy z hrázděného zdiva. Lidí tu však bylo podstatně víc. Většina z nich se přesouvala koňmo či ve vozech a ulice byly tím pádem zahlcenější, než kdyby všichni chodili po svých. Thompson šel raději pěšky, i když musel ujít několik mil. Byl to jediný pohyb, který mu zbýval, a nechtěl se ho vzdát.

Zaklepal na dveře, otevřela mu služka a sundala mu z ramen pláštěk. Hned za komornou přispěchala Rosalie a začala mu odepínat nenápadné řemení s pouzdrém na zálesácký nůž. Byla to usměvavá čtyřicátnice, možná maličko při těle, což jí však příhodně vyhlazovalo vrásky. Měla malou bradičku, pikantní pršinosík a velké hnědé oči. Byla vdovou po oficiálovi Severozápadní společnosti a jako taková dostávala vdovský důchod. Stejně jí však co chvíli přinesli hromadu papírů, aby se v nich povrtala. Kontrolovala účetnictví, přepisovala objednávky, sepisovala výkazy.

Přivítala Thompsona oblečená do volných domácích šatů s květinovým vzorem a on ji políbil do vlasů: „Zdravím tě, Růžičko, dlouho jsme se neviděli. Skoro celé tři hodiny.“

Měl ji rád, avšak nebyla to opravdová láska. Jen si zvykl na její péči, pozornost, obdiv i drobné úsluhy.

„Už tady byl poslíček,“ řekla zvonivým hlasem. „Opravdu tě Severozápadní pověřila, abys přečetl knihu?“

„Je to tak,“ přikývl.

„Co je to vůbec za knihu?“

„Myslím, že budeš překvapená. I já budu překvapený.“

„Mám na tebe dohlédnout, abys čtení nezanedbal,“ zasmála se. „Už jsem vymyslela, jak to uděláme. Nejdříve se naobědváme, pak se přesuneme do salónku a budeme číst nahlas. Nejdřív jeden, pak druhý, potom se zase vyměníme.“

„To by šlo,“ přikývl.

A tak to také udělali.

03

Když dočetli, v pokoji se už setmělo a služka v mezičase donesla rozsvícenou lampu. Chvilí seděli mlčky. Pak se Rosalie zeptala: „Myslíš si, že je to pravdivý příběh? Mně to připadalo jako pravda. Tedy až na ten konec. Tomu uvěřit nedokážu.“

Thompson zavrtěl hlavou: „Nejde o to, jestli je to pravda. Při čtení jsem měl takové... záblesky.“

„Záblesky?“

„Elfové pro to mají slovo *dawerenéa*. To znamená *předzvěst*. Nebo *osudová předzvěst*. Nebo možná *volání osudu*. *Dawerenéa* je jedno z těch elfských slov, která se nedají přeložit do lidštiny úplně přesně.“

„Myslela jsem, že na tyhle věci nevěříš.“

„Na jaké věci?“

„Na magii a kouzla.“

„Už jsem ti někdy ukázal tohle, Růžičko?“ zeptal se Thompson. Pozvedl pravici, ukazovákem se dotkl palce

a pak je oddálil. Mezi bříšky prstů mu probleskl jasný plamínek. Hořel po dobu jednoho úderu srdce a pak zhasl.

„Jak jsi to udělal?“ vydechla.

„Prostě to umím. Není to nic nadpřirozeného. Starý Ori to studoval celá dlouhá desetiletí a podle jeho názoru jsou to fyziologické schopnosti elfů. Fyziologické, rozumíš? Prostě přirozené. Já jsem z poloviny elf, to přece víš.“

„Starý Ori?“

„Frank Ormond. Orichalkian. Měl bych zajet do Likaria a podívat se, jak se mu daří. V poslední době jsem na to často myslel, ale tahle knížka byla jako kopanec do zadku.“

„Chceš odjet?“

Thompson vstal. Přešel k oknu, za kterým už nastala noc. „Nechci. Ale musím. Nevíš, kdy odplouvá příští člun Společnosti, Růžičko?“

„Náhodou to vím. Jeden člun odplouvá zítra ráno a pak dva nebo tři týdny nic. Ty ale zítra neodjedeš, že ne? Musíš Simeonovi sdělit závěry ohledně té knihy.“

„Řekneš mu je sama. Povíš mu, že jsou tam pravdivě popsané záležitosti, o kterých nikdo neví.“

„Jaké záležitosti?“

„Propírá se tam špinavé prádlo mé rodiny. Já jsem to dítě, které hodili do sněhu, rozumíš? To jsem byl já...! Skjúwink byl můj vlastní dědeček!“

„Aha... ale to se stalo už dávno, ne? Kolik ti je vlastně let?“

„Padesát sedm. Na půlelfa to není zase tak moc.“

„Tak to jsi o patnáct let starší než já... A to jsem si myslela, že mám mladšího milence,“ zasmála se, avšak v jejím smíchu opravdová veselost nebyla.

„To dělá ta elfská polovina mé krve,“ vysvětlil jí. „Vypadám mladší... Musím se sbalit a přesunout k říčnímu přístavišti. Tentokrát tě musím požádat o zapůjčení kočáru, Růžičko.“

Vstala a objala ho kolem krku. Byl vysoký a ona prostřední postavy, takže na něm takřka visela.

„Věděla jsem, že nakonec odejdeš,“ hlesla a po tváři se jí rozběhly slzy. „Netušila jsem, že to přijde tak brzo.“

„Třeba budu pryč jen měsíc nebo dva,“ nadhodil. „Zkontroluju Oriho a zeptám se ho, jestli tu knížku skutečně napsal on. Pak se k tobě vrátím.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Já vím, že se už nevrátíš.“

Odtáhla se od něj. „Pomůžu ti s balením. Pošlu kočího, ať zapřáhne kočár. Připravím ti ten šedý cestovní oblek s kapsami, víš který. Nechala jsem ti ho ušít, když jsme plánovali, že společně navštívíme Thonnieriku.“

Teprve teď se bouřlivě rozplakala a Thompson ji pevně objal.

Část první

Pár kapek krve

Kapitola první

Zloději císařské pečeti

01

Tři týdny strávili na otevřené palubě říčního člunu a před nepřízní počasí je chránil nanejvýš přístřešek z lodní plachty. Měli sice dostatek peněz, aby si zaplatili větší pohodlí, avšak Gilbert byl názoru, že by to vzbudilo přílišnou pozornost. Raději předstírali chudobu a pobyt na palubě si odpracovali tím, že se střídali u vesel. Vlastně se střídali jen tři: Gilbert, Alex a Fabien. Starý komorník, kterému Gilbert přidělil krycí jméno Bubo, postonával a nechtěli ho zatěžovat.

Alexovi za ty tři týdny občasného veslování zesílily paže a dlaně se mu pokryly mozoly. Tělesná námaha mu prospěla a během dlouhé a celkem nudné cesty uvěřil, že pronásledovatelé ztratili jejich stopu.

V Elblaggu vystoupili na molo vybíhající do řeky. Kata-

rakty, nad kterými jiskřilo slunce v oblacích vodní tříště, viděli ze vzdálenosti ani ne čtvrt míle.

Katarakty tehdy znamenaly konec civilizovaného světa. Dál proti proudu dělila Vickea krajinu na dva odlišné světy, žádný z nich však nepatřil lidem. Na západním břehu se nacházela bažinatá země zamořená orky, na levém rozsáhlé elfské lesy. Staré pterrské doly v Timoroku ještě nebyly znovuotevřeny a vlastně o nich nikdo nevěděl. Elblagg byl tehdy jen ospalou obchodní stanicí, do které orkové, elfové i všemožní míšenci přinášeli kůže a kožešiny a směňovali je za měděné kotlíky, laciné železné nože, skleněné korálky i alkohol. Jestli tehdy Elblagg z něčeho prosperoval, tak z mohutných kmenů staletých stromů, které se splavovaly po proudu tam, kde se Vickea vlévá do Lodusu a pak až na pobřeží. Lesy kolem Raiggia zmizely už před staletími a dobré stavební dřevo tam mělo velkou cenu.

U mola je přivítal muž přezdíváný Wulf, kterého Gilbert poslal napřed. Wulf byl v Elblaggu už asi měsíc a čas tam trávil tím, že se v jediné místní hospodě naléval mizerným pivem a ještě mizernější kořalkou. Pravidelně chodil do přístavu, od hospody vzdáleného zhruba sto kroků, a kontroloval, jestli na připlouvajících člunech nejsou ti, na které čeká. Teď se konečně dočkal.

Wulfa znal Alex z dřívějšíka, býval členem jeho osobní stráže. Překvapilo ho, jak za ten krátký čas zpustl. Už dva nebo tři týdny se neholil, vlasy měl přerostlé, pod očima se mu rýsovaly temné kruhy. Hodně zhubl a šaty na něm visely jako na strašákovi do zelí. Nicméně jim řekl dobrou zprávu; potkal se tady s mužem, který jim usnadní útěk.

S chlapíkem, o kterém Wulf mluvil, se sešli ještě ten samý den v jednom z přístřešků místní hospody. Kolem putyky vystavěné z bytelných klád bylo totiž strategicky rozmístěno několik otevřených verand. Putykář je tam

nechal postavit pro onen zřídkavý případ, kdy do přístavu připlulo hned několik říčních člunů a vystoupilo z nich více žízlivých lodníků, než kolik se jich vešlo do srubové putyky. Teď byla u mola vyvázaná jediná loď, ta, na které připluli. Přístřešek byl volný.

Na hrubé lavice kolem stolní desky postavené na kozách se jich sesedlo šest: Alex, Gilbert, Fabien, komorník zvaný Bubo, Gilbertův poskok Wulf a vousatý zálesák v elfské otrásňované haleně. Ten byl ze všech nejdůležitější, samozřejmě až po Alexovi. Hospodský jim tam nanosil dřevěné korbely s pivem, zašlý tác se studenou paštikou a ošatku s nakrájeným chlebem. Pak je nechal být.

„Já jsem Gorun Maple,“ představil se jim zálesák nepřijemným mečivým hlasem. Gilbert nadzdvihl obočí a zálesák se zasmál: „Tak se teď jmenuju, Ksichte,“ oslovil Gilberta jeho nelichotivou přezdívku, které souvisela s Gilbertovým ostrým profilem a celkovým vzezřením. Vlastně se mu říkalo Krysí ksicht, ale ti, kteří si ho troufli takto oslovit, přezdívku obvykle zkracovali.

„Gorun Maple,“ zopakoval zálesák. „Neznamená to vůbec nic. Je to jen shluk písmenek. Dá se to snadno vyslovit a člověk si při tom nezlomí jazyk, hehehe. Máte obrovský štěstí, že jsem se tady nachomýtl. Původně jsem měl namířeno k elfům z osady Ynawerak, zastavil jsem se v místní putyce a natrefil na Wulfa. Wulf mě přes ty fousy nepoznal,“ pohladil se Gorun po prstýnkovém plnovousu, „ale já jsem poznal jeho. Slovo dalo slovo a nakonec jsem se uvolil, že vás odvedu na Dračí hřbet.“

„Uvolil ses?“ zeptal se Gilbert.

„Uklidni se, Ksichtíku, prostě vás tam dovedu,“ zasmál se Gorun Maple mečivě. „Musím říct, že jste v Pohraničí způsobili pěkněj rozruch. Tady v Elblaggu je zatím ticho po pěšině, ale Likario bylo na nohách, když jsem jím procházel. Všude se mluvilo o partičce, která ukradla císařovu

pečet, chápete, jo? Císařovi emisaři nabízejí celou sadu odměn. Jednu za samotnou pečeť a další za hlavy zlodějů. Jsou to pěkný peníze a jednoho by zviklaly, hehehe. V Likariu vylepili vaše portréty, který nakreslil nějaký šikovnej kreslíř, a pak to rozmnožili na tiskařským lisu. Jste si docela podobní.“

Sáhl pod halenu, vytáhl poskládaný papír a podal ho Alexovi. Alex papír rozložil a uviděl svůj vlastní portrét, celkem zdařilý, jen se zvlněnou linií úst, kterou umělec vyjádřil přezíravost a přehnané sebevědomí. Doplnující nápis hlásal, že se jedná o zloděje císařské pečeti Fexela Gryna přezdívaného Hejsek. Na jeho dopadení, mrtvého či živého, je vypsána odměna patnácti zlatých mincí.

Alexe při pohledu na papír polila hrůza, nic však nedal najevo a podal papír Gilbertovi, aby si ho také prohlédl. Ten pak portrét poskládal, předal ho Bubovi a řekl mu, ať ho založí do cestovního deníku.

„To, že jste cestovali říčním člunem do Elblaggu, od vás bylo chytrý,“ řekl Gorun, když skončili s prohlížením letáku. „Koneckonců jste se dostali až sem. Ale ztratili jste čas.“

„Jak je to dlouho, cos procházel Likariem?“ zeptal se Gilbert.

Zálesák pokrčil rameny. „Tady v Elblaggu jsem asi tejden. Cesta z Likaria mi trvala taky asi tejden, ale přesně vám to neřeknu. Tejden sem, tejden tam, v Pohraničí není čas tím, čím je v Raiggiu, chápete, jo? Jak dlouho jste na cestě vy? Myslím až z pobřeží?“

Alex ukázal prstem. Komorník Bubo vytáhl ze své objemné brašny tlustý notes a zalistoval v něm. Byl to deník, který Bubo na Alexův příkaz vedl, avšak u většiny dnů byla napsána jediná věta. Například tam stálo: *Stále se ukrýváme poblíž města Kaylirolt. Nebo: Náš člun je vyvázaný v přístavišti v Barge a čeká na doplnění nákladu.*

Případně: *Stále se plavíme proti proudu Vickey, váš příznivý vítr a kapitán nechal napnout plachtu.*

„Císař zemřel před deseti týdny a třemi dny,“ řekl komorník suchým pedantickým hlasem. „Od té doby jsme na útěku.“

„Byli jste pomalí,“ konstatoval Gorun. „Císařovi emisáři vás předběhli o celý tejdny.“

„Jednal jsem v souladu s instrukcema,“ ohradil se Gilbert Krysí ksicht. „Přesně podle plánu.“

„Tyhle plány už dlouho neplatí,“ zasmál se Gorun mečivě. „Já sám jsem z Dračího hřbetu odešel dávno. Jak říkám, je to ohromná náhoda a vaše neuvěřitelný štěstí, že jsme se tady sešli.“

„Proč jsi odešel z Dračího hřbetu?“ zeptal se Gilbert.

„Já a Tavery jsme se nepohodli,“ pokrčil rameny Gorun. „Ale nebojte se, dovedu vás tam. Tavery se o vás postará. Je to dobrý císařův poddaný, hehehe. Teď mám na mysli starýho císaře, ne jeho bráchu, chápete, jo?“

„Tavery? Jaký Tavery?“ vmísil se do hovoru Alex.

„Tavery Flín,“ vysvětlili mu dvojhlasně Gilbert a Gorun Maple.

„Magistr Tavery Flín?“ užasl Alex. „Toho já znám!“

„A on zná tebe,“ zašklebil se zálesák. „Tím je to ještě lepší. Nemusíme složitě dokazovat, že jsi to ty.“

Všichni se na Goruna zamračili. Fabien se dokonce nadzvedl na lavici. Gorun Maple zvedl obě ruce v omluvném gestu: „Jste tady v utajení a vypadalo by divně, kdybych mladýmu pánovi vykal. Někdo by mohl pojmout podezření, chápete, jo? Až bude po všem, klidně mě můžete odsoudit za pohrdání majestátem a popravit, ale teď bych v zájmu nás všech zůstal u tykání.“

„Nevadí mi to,“ řekl Alex. „My dva už jsme se někdy setkali, Gorune? Ty a já?“

„Ale jistě,“ zasmál se vousáč. „Párkrát jsem tě viděl,

když jsi byl kluk. Asi si mě nepamatuješ, vždycky jsem byl nudnej a nenápadnej týpek, hehehe.“

„Co vlastně dělá magistr Flín na tom... Dračím hřbetu?“ zeptal se Alex.

„To je tajný,“ zasmál se Gorun Maple. „Vždycky to bylo tajný a nikdo to nikdy neodtajnil. On vám to Tavery vysvětlí, až tam dojdeme.“

Do hovoru se vmísil Fabien: „Jak nás může magistr Flín ochránit? Vždyť je tu taky cizinec.“

Gorun Maple se zadíval na Gilberta: „Řekneme jim to, Ksichte? Tak dobře. Starej císař, tvůj tatík, mladej pane, měl přes Taveryho dohodu s Alarichem Tourainem. Tavery vás může doprovodit do Citadely. Pokud se vás Touraine ujme, a to on by mohl, máte vystaráno. Chápete, jo?“

„Alarich Touraine? To je ten, kterému se říká Temný mág?“ zeptal se Alex.

„To je on,“ přikývl Gorun. „Teď bych vás měl zasvětit. Už před pár dny, když jsem se domluvil s Wulfem, jsem pustil do oběhu, že čekám na patru hledačů pokladů, kteří si mě najali jako průvodce. A to jste vy. Hledači pokladů. Tak se tý historky držte.“

„Co to znamená: hledači pokladů?“ zeptal se Alex.

„To je teď úplněovej druh výdělečný činnosti. Do Orcigardu vyrážejí komanda dobrodruhů a rabují tam starý chrámy. Teprve se to začíná rozjíždět, ale zřejmě je tam toho spousta. Zlato, stříbro, drahý kameny, magický artefakty a tak.“

„Teď si z nás děláš prdel, Gorune,“ ohradil se Gilbert. „Ty cennosti tam přece nemůžou jen tak ležet.“

„Ale můžou, proč by nemohly, hehehe,“ zasmál se Gorun. „Jenže je to nebezpečný. Orcigard je plnej orků a s těma se nedomluvíte. Ty musíte pobít, nebo oni zabijou vás, chápete, jo? Navíc se hledání pokladů přičí Tourainovi. Pokládá Orcigard za svoje území a všichni ti dobro-

druzi, kteří tam vyrážejí drancovat, jsou pro něj jako osina v zadku. Já jsem ale rozhlásil, že se budeme potulovat jen po vrchovině. I tam se dá najít pár chrámů a není to tak nebezpečný jako v Orcigardu. Tahle historika nám ale nevydrží nafurt. Tady v Elblaggu se zatím o nějakých zlodějích císařský pečeti nemluví, ale příští loď sem může přivést tučet pořádně vzteklejch poskoků nového císaře, chápete, jo? Zejtra odsud musíme zmizet. A to znamená co? Že vám musím sehnat vybavení.“

Natáhl se přes stůl a zatahal za klopou Alexova kabátce. Kabátec byl společně s kalhotami součástí kompletu. Ušili ho z tmavé kůže a pevného plátna, které mělo původně purpurovou barvu, ta však už dávno vybledla. Podobné obleky teď měli na sobě všichni, a to včetně Buba, byla to neoficiální uniforma lodních dělníků. Alexův kabátec se však lišil nejen kvalitou, ale i tím, že byl na ramenou ozdobně prořezaný a sešněrovaný tkanicemi. Před mnoha lety snad patřil kapitánovi lodního člunu nebo lodivodovi. I když ho Gilbert sehnal v Kayliroltu značně obnošený, kabátec i kalhoty si zachovávaly dobré vlastnosti. Nejenže při dešti nepropouštěly vodu dovnitř, ale jakýmsi záhadným způsobem odváděly pot ven.

„Tohle je dobrá kvalita,“ přikývl Gorun Maple. „S tím dojdeš až na Dračí hřbet, mládenče. A co máte na sobě vy ostatní, to mě nezajímá. Měli jste se postarat dřív. Jenže vám musím dokoupit vybavení. Deky, stanovou plachtu, zásoby, batohy a torny. Už jsem se tady poohlížel, kde bych koupil mezka, ale veškerá doprava probíhá po vodě a mezky nikdo neprodává. Všechno ponese na zádech. Tady pan účetní,“ ukázal na komorníka, „pošlape s námi? Vydrží tu dlouhou cestu?“

„Splním svou povinnost,“ řekl Bubo řezavě. „Doprovodím pana Alexe, kam bude třeba.“

„Jak je libo,“ pokrčil rameny Gorun.

„Jak je to daleko?“ zeptal se Alex.

„To záleží na okolnostech. Za příznivejších podmínek bychom tam mohli být za týden. Pokud začne lejt nebo pokud nám něco zkříží cestu, tak jsou všechny cestovní plány v prdeli, chápete, jo...? Zbraně máte?“

„Něco jsme si přivezli,“ přikývl Gilbert. „Máme to zabalené v zavazadlech.“

„Pokud něco máte, tak si to laskavě připněte na opasky a v případě mečů zavěste na záda. Tady v Elblaggu se sice na potkání nevráždí, ale vždycky je lepší nevypadat jako snadná kořist. Teď bych potřeboval nějakou zálohu, abych nakoupil výbavu a proviant.“

Alex přikývl. Komorník Bubo sáhl do brašny a vytáhl malou truhličku. Otevřel ji, Gorun nahlédl dovnitř a rychle přiklopil víko. „Zlato nikomu neukazujte!“ zasykl. „Dejte mi to nejdrobnější, co máte. Měďáky a pár stříbrňáků.“

Komorník Bubo vyndal z truhličky, o co si Gorun řekl, a předal mu to. Pak se Gorun obrátil k Alexovi. „Vlastně mám pro tebe dárek, mládenče.“

Sáhl pod loveckou halenu a vytáhl nůž v koženém pouzdře zdobeném třepením. Alex ho v rozpacích převzal. „Co to je?“

„Nejnovější vymyšlenost z Chawyny. To je teď nová osada poblíž trpaslický pevnosti Rudenrog. Vynalezli to nějací bratři Bowenové, a proto se tomu říká Bowenův nůž. Vytáhni ho a podívej se.“

Alex vytáhl čepel dlouhou snad osm palců. Zbraň měla jedno ostří jako běžný nůž, avšak na tupé straně, které se taky říká hřbet, vybrousili u hrotu druhé ostří, dlouhé necelé tři palce.

„Tahle věčička spojuje dobré vlastnosti nože a dýky,“ vysvětlil mu Gorun. „Chytrý nápad, že? Do lesů se hodí mnohem lépe než meč.“

„Díky,“ hlesl Alex.

Gorun vstal a odešel. Ostatní zůstali pod přístřeškem. Dorazili paštiku s chlebem a nechali si donést další pivo.

02

„Co to bylo za řeči o plánech?“ zeptal se Alex Gilberta, když zůstali chvíli o samotě.

Gilbert pokrčil rameny: „Teď už vám to můžu říct, pane Alexi. Byly to plány pro případ palácového převratu. Váš otec už před lety usoudil, že hrozba je skutečná. Podnikl určité kroky. Usoudili jsme, že Tavery Flín, tou dobou usazený na Dračím hřbetu, by nám mohl být ku prospěchu i jinak. Poslali jsme mu písemné instrukce. Jako výchozí místo jsme vybrali Elblagg, který jsme pak nechali vymazat z map a zničili jsme všechny zmínky o něm. Nikdo si toho nejspíš nevšiml. Elblagg, jak sám vidíte, je nicotné a špinavé hnízdo, které nikdy nikoho nezajímalo. Musím uznat, že to byl dobrý plán. I když se to zvirtlo a dokázali jsme zachránit jen vás, pane Alexi, nikdo nás v Elblaggu zatím nehledal. Gorun má samozřejmě pravdu v tom, že zítra může připlout další člun a všechno bude jinak.“

„Hodně času jsme ztratili čekáním u Kayliroltu,“ poznamenal Alex.

„Čekali jsme na správný člun,“ vysvětlil mu Gilbert. „Teď už vám mohu prozradit, že kapitán je do celé záležitosti zasvěcený. Od samého začátku věděl, kdo jsme.“

„Riskoval pro nás život?“ užasl Alex. „Jen tak pro nic za nic?“

„Dostal zadarmo pár rukou k veslům a to mu musí stačit. A jestli ho chcete odměnit, pane Alexi, tak někdy příště. Ne dnes.“

„Věříš tomu Gorunovi, Gilberte?“ zeptal se Alex.

„Tenhle takzvaný Gorun Maple tady není náhodou, jak se nám pokusil namluvit,“ pokrčil rameny Gilbert. „Věděl

o plánech a byl jejich součástí od samého začátku. Musíme se spolehnout na jeho pomoc, nic jiného nám nezbyvá. Ale musíme zůstat ve střehu. On byl vždycky tak trochu nevyzpytatelný.“

03

Přenocovali v podkroví nad hospodou. Vlastně tam nebyla opravdová místnost, jen půda, do které někdo nanosil pár otepí sena. Když pak lodníci dole v nálevně přestali hulákat a šli spát, rozhostilo se tam ticho. Spalo se jim dobře. Možná až příliš dobře. Když se ráno probudili, zjistili, že komorník Bubo zmizel. Zároveň s ním zmizela i truhlička s penězi.

Hledali ho dole v nálevně. Pak ho hledali venku v přístavu. Tou dobou už komorníka objevili přístavní dělníci, kteří šli nakládat člun. Komorník ležel na podmáčené zemi na břehu Vickey, někdo ho ubodal nožem vybroušeným z parohu a vražedná zbraň stále ještě trčela z těla.

Nikdy nezjistili, co se stalo. Možná chtěl komorník uprchnout i s penězi a zvirtlo se to. Nebo ho někdo vylákal, zavraždil a peníze ukradl.

Alexe později napadlo, že komorníka vylákal a zabil samotný Gorun Maple. Ale proč by je pak doprovázel do pustiny, když už měl peníze? A proč je v Elblaggu nezradil a nevyinkasoval odměnu za pečetidlo i za jejich hlavy? Ne, Gorun to nejspíš nebyl.

Po komorníkovi zůstal jen cestovní deník, který našli na půdě nad nálevnou, kde přenocovali. Buď komorníkovi vypadl, nebo ho tam nechal záměrně. Alex vzal deník s sebou a v dalších dnech pokračoval v zápisech. Na rozdíl od těch Bubových jsou jeho záznamy podrobné a rozsáhlé. Když teď sepisují, co se událo, stačí mi, abych Alexovy zápisky přepsal a jen je trochu přestyloval.

04

Když zjistili, co se stalo s komorníkem, trval Gorun na tom, že musejí okamžitě jít. Alex našel po kapsách pár drobných mincí a dal je putykáři, aby nechal komorníka pohřbít. Nejspíš to ale dopadlo tak, že tělo hodili do řeky a putykář si peníze nechal.

Opustili Elblagg a vydali se po staré dlážděné cestě, která vedla na severozápad. To, že přišli o veškeré peníze, byl jejich nejmenší problém.

Vše, co měli s sebou, museli nést na vlastních zádech. Alexovi sehnal Gorun Maple dobře ušitou tornu. Alex do té doby nevěděl, že něco takového existuje, ale neslo se to dobře. Ostatní měli neforemné batohy, nebo si zásoby i vybavení smotali do přikrývek a ty pak zavěsili za řemen na rameno.

Většinu dne šlapali lesem a často odpočívali. Alex za tři týdny na lodní lavici odvykl chůzi a ani dřív toho moc nenachodil. Pokud se v předchozím životě přemísťoval na větší vzdálenost, vezl se v koňském sedle a ostatní na tom byli podobně. Gorun Maple byl s jejich slabou výdrží nespokojený, zpočátku je pobízel k vytrvalejší chůzi, pak se s tím smířil.

Na cestě nepotkali jediného človíčka. Gorun jim vysvětlil, že tudy putují karavany mezků, ale chodí tu jen jednou za několik týdnů. Alex se při zastávce zeptal, kdo tu starou dlážděnou cestu postavil. Gorun mu vysvětlil, že to byli takzvaní *ókhwaf*, tvorové s lidskými těly a ptačími hlavami. V současné době se upouští od tohoto špatně vyslovitelného slova, jímž ptákohlavce nazývají elfové, a začíná se jim říkat pterrové. Tam, kde se dnes rozkládá Orcigard, bylo kdysi centrum jejich říše, ze kterého se pokoušeli expandovat do okolních krajín. Dnes už jsou pterrové víceméně vyhynulí a zůstaly po nich jen cesty, chrámy a další stavební památky.

05

První den neušli ani deset mil. Chvíli před soumrakem zabočil Gorun Maple do lesa, aby vyhledal místo k přenocování. Ještě za plného světla jim ukázal mapu, což byl vlastně jen hrubý náčrtek.

„Tohle je cesta mezi Likariem a Elblaggem, po které jsme dneska šli,“ ukázal linii na mapě. „My ale nepůjdem až do Likaria. Ne teď, když tam na plotech visí letáky s vašimi portréty a s vypsanou odměnou. V příhodnou chvíli odbočíme na sever a vydáme se krajinou. Nejradši bych vyrazil přes pahorkatinu už zejtra, ale radši ne. Tahle krajina je pořádně divoká, všude jsou srázy, strže, rokle, skály, vývraty a houštiny. Na území o velikosti několika čtverečních mil můžete bloudit třeba i tejdén, než se vymotáte, chápete, jo? Sám jsem to zažil. Nejsem žádný zálesák, i když tak možná vypadám, hehehe. Ve skutečnosti jsem v Pohraničí jen pár let a zase tak moc jsem se toho nenaučil. Pokud se něco zvrtně a vy byste museli jít beze mne, snažte se mířit přes kopce na sever tak dlouho, dokud nevidíte Orcigard. Poznáte, kterým směrem je sever? Dokážete určit sever podle polohy slunce a v noci podle hvězd?“

„Já jo,“ přikývl Gilbert Krysí ksicht. „Pana Alexe jsem to taky naučil.“

„Sláva, alespoň něco,“ řekl Gorun Maple. „Prostě jděte na sever, dokud nevidíte Orcigard. Ten si nespletete, je to rozsáhlá nížina plná močálů a mokřin. Dolů ale nechoďte, držte se na vršcích a jděte podél nížiny až tam, kde z vrchoviny vybíhá takovej jako jazyk. To je Dračí hřbet, na kterým teď žije Tavery Flín. Není snadný odlišit Dračí hřbet od samotný vrchoviny, a tak vám řeknu dva orientační body. Jednak je tam stará polorozpadlá kamenná

věž, na tu ale moc nespolehejte. Takovejch staveb je v okolí víc a klidně si ji můžete splést s jinou, která je dvacet mil vedle. Co si ale nespolehete, jsou horký prameny. Pterrové tam vybudovali takovej jako amfiteátr. Jsou tam sochy a především velká kamenná mísa, která je plná teplý vody. Vždycky když jdu kolem, se do tý vody naložím, klidně i na půl dne. Dělá mi to dobře na revma. Pokud najdete horký prameny, budete vědět, že Tavery Flín žije na severu, chápete, jo? Od pramenů půjdete na sever, je tam cesta, nemůžete zabloudit.“

„Jak daleko je to od pramenů k Taverymu Flínovi?“ zeptal se Gilbert.

„Asi tak půl dne cesty. Tady v Pohraničí se na nějaký míle nehraje, chápete, jo? Pro případ, že bysme se rozdělili, vám řeknu, koho můžete na vrchovině potkat. Určitě se tam teď budou potloukat orkové. Máme začátek podzimu, do října zbejvá ještě pár tejdnu a říjen je pro orky období páření. Je to u nich jako u jelenů, chápete, jo? Malý tlupy samců teď vyrážejí do všech stran a hledají, co by mohli přinést svejm samicím jako dar. Na vrchovině jsou poschovávaný starý ptákoahlavský stavby a orkové o nich vědí. I když je prošmejdili už v minulosti, stejně se tam chtějí porozhlédnout znova. Pokud budete dva nebo tři a pokud bude orků méně než deset, tak k boji nejspíš nedojde. Orkové jsou totiž zbabělí. Ale hlavně je nenechte, aby se vám dostali do zad, to by pak mohli zkusit všelicos. Pro případ, že potkáte orky, dostane každej z vás pytlík s korálkama a dalšíma cetkama. Nedávejte jim to hned, ale až po nějakým vyjednávání. Někteří orkové znají pár slov z lidský řeči, prostě mluvejte, mávejte rukama. Něco z toho jim dejte, určitě ne všechno, a rozejdete se jako přátelé. Pokud potkáte gobliny, tak si dejte pozor. Goblini jsou o dost menší než orkové, ale o hodně chytřejší a pořádně zákešní. Gobliny nepodceňujte. Kdybyste čirou

náhodou potkali elfy, tak máte vyhráno. Ti se o vás postarají. Jenže takový štěstí mít nebudete, protože elfové tudy projdou jen jednou za pár let. Nebo za pár desítek let. Na všechny ostatní, na lidi, půlorky a všemožný míšence, si dejte pozor. Pustit si je k tělu pro vás znamená okamžitou smrt. V horším případě pomalý umírání, chápete, jo? Pomalý a bolestivý... Teď mezi vás rozdělím cingrlátka pro orky. Taky mezi vás rozdělím ovesný vločky a špek. Každý dostane příděl, kterej si ponese sám. Ovesný vločky se pro vás stanou základní potravou. Nasypete hrst do misky, zalijete vodou, chvíli počkáte, než nasáknou, a je hotovo. Nemusíte to vařit, rovnou to sníte. Když do toho přidáte kousek špeku, udrží vás to na nohách. Žádný oheň, chápete, jo? S ohněm opatrně. Místní obyvatelé uvidí kouř na deset mil, a i když se vám podaří rozdělat oheň bez kouře, stejně ho vyčmuchají. Pak se přijdou podívat, kdo se jim to peleší na zahrádce, hehehe. Teď to rozdělíme, než se úplně setmí, aby měl každý svůj díl cetek i proviantu.“

06

Ještě ten samý večer si Alex obkreslil Gorunovu mapu. Druhý den si během zastávek zapsal do deníku vše, co se stalo v Elblaggu, a také to, co jim řekl Gorun Maple. Stále putovali po prastaré dlážděné cestě vinoucí se přes rozsáhlé lesy. Někdy byla zřetelná a široká, jindy dláždění dočista zmizelo pod spadáním listím a navátou zeminou. Nepotkali nikoho a na noc opět odbočili do divokého lesa. Ráno pak Gorun uvažoval o tom, jestli by neměli opustit cestu a vydat se přes pahorkatinu. Usoudil, že bude lepší, když půjdou ještě jeden den takhle, protože od Elblaggu se nevzdálili snad ani dvacet mil.

Bylo to špatné rozhodnutí.

Z nočního tábořiště se vrátili na dlážděnou cestu a vydali

se po ní dál. Pronásledovatelé je dostihli ještě před polednem.

Začalo to nenápadně. Odzadu zazněly hlasy. Alexovi společníci se zastavili a ohlédli se, nikoho však neviděli, protože cesta se tady vinula průrvami mezi nízkými skalními bloky. Pak se z ohybu vynořila skupinka mužů. Také se zastavili.

Obě skupinky se chvíli dívali jedna na druhou. Alex si uvědomil, že ve druhé skupině poznává pár lodníků z člunu, který je dovezl do Elblaggu. Pak tam byli muži oblečení jako přístavní dělníci a kromě nich i putykář, kterému Alex zaplatil, aby nechal pohřbít komorníka.

Pochopil, že Gorun měl pravdu. Krátce po jejich odchodu připlula do Elblaggu další loď a vystoupili z ní emisaři vybavení portrétními perokresbami rozmnoženými na tiskařském lisu.

Putykář zvedl samostříl. Alex dosud nic takového neviděl, byla to zbraň zwerků i pterrů a v té době ještě ani nebyla zařazena do výzbroje arkastské armády. Bylo mu však jasné, že je v ohrožení života. A bylo to jasné i jeho průvodcům. Muž přezdívaný Wulf vykročil vpřed. Možná chtěl Alexe zakrýt vlastním tělem, možná to byla mimoděčná reakce. Putykář stiskl spouštěcí páku, šipka zasáhla Wulfa do prsou a vnikla do těla až po opeření.

Gorun Maple hodil oštěp, který si nesl s sebou. S neomylnou přesností zasáhl putykáře do hrudi takovou silou, že oštěp prošel skrz a hrot vyjel na zádech.

Gilbert Krysí ksicht vytasil krátký meč a rozběhl se ke skupině lodníků a přístavních dělníků. Neartikulovaně při tom řval. Co se stalo pak, si Alex tak úplně nepamatoval, bylo však jisté, že se rozběhl za Gilbertem. V běhu tasil darovaný nůž a bodl jím podřabaného lodníka, v jehož společnosti strávil uplynulé tři týdny.

Když pak Alex přišel k sobě, stál lodník na špičkách, poučil oči a z nosních dírek mu vyskakovaly krvavé bubliny.

Alex ho bodl tak, jak ho to dříve učil Gilbert: držel nůž palcem k čepeli a v závěrečné fázi bodnutí pootočil zápěstím, aby čepel naplocho vklouzla mezi žebra.

Vytrhl nůž z lodníkovy těla a rozhlédl se. Polovina skupiny, která je dostihla, ležela na cestě ve vlastní krvi. Druhá polovina utíkala zpátky.

„Jsou tadýý-ýý! Jsou tadýý-ýý!“ vykřikovali.

Bylo jasné, že se zatím utkali jen s předvojem. Jádro pronásledovatelů se opozdilo, ale bude tu hned.

Gilbert popadl Alexe za klopy: „Zmizte odsud, mladý pane! Utečte! Máte mapu a nakonec se k Flínovi dostanete! Já s Gorunem tady zůstaneme a koupíme vám trochu času! Co říkáš, Gorune?“

Vousatý zálesák, který už vytrhl oštěp z putykářova těla, se zazubil: „Proč ne? Já jsem pro!“

Vyhledka dalšího zabíjení se mu viditelně líbila.

„Mladý pane!“ trásl Gilbert Alexem, „nestůjte tady a utíkejte! Fabiene, odveď ho odsud!“

Fabien popadl popruh torny, kterou měl Alex stále na zádech. Vlekl ho pryč.

„Zdržíme je a pak se k vám přidáme, pane Alexi!“ křičel za nimi Gilbert.

Alex uslyšel, jak se Gorun Maple chechtá: „Myslíš si snad, že jsem nějaký stopař, Ksichte, hehehe? Že je v těch lesích vystopuju? Neslibuj, co nemůžeš slíbit!“

Pak se Alex konečně rozběhl.

Společně s Fabienem minul umírajícího Wulfa, který tam ležel se šipkou v hrudi. Utíkali dál.

Běželi po cestě ještě asi míli. Pak na místě, které se jim zdálo příhodné, odbočili do lesa.

Lesem utíkali další míli nebo možná dvě, pak se jim do cesty postavil nízký skalní hřeben. Teprve tam očistil Alex nůž od lodníkovy krve a vrátil ho zpátky do pouzdra.

Orcigard

Likario

Hospoda na rozcestí

Do Hengerone

Dračí hřbet

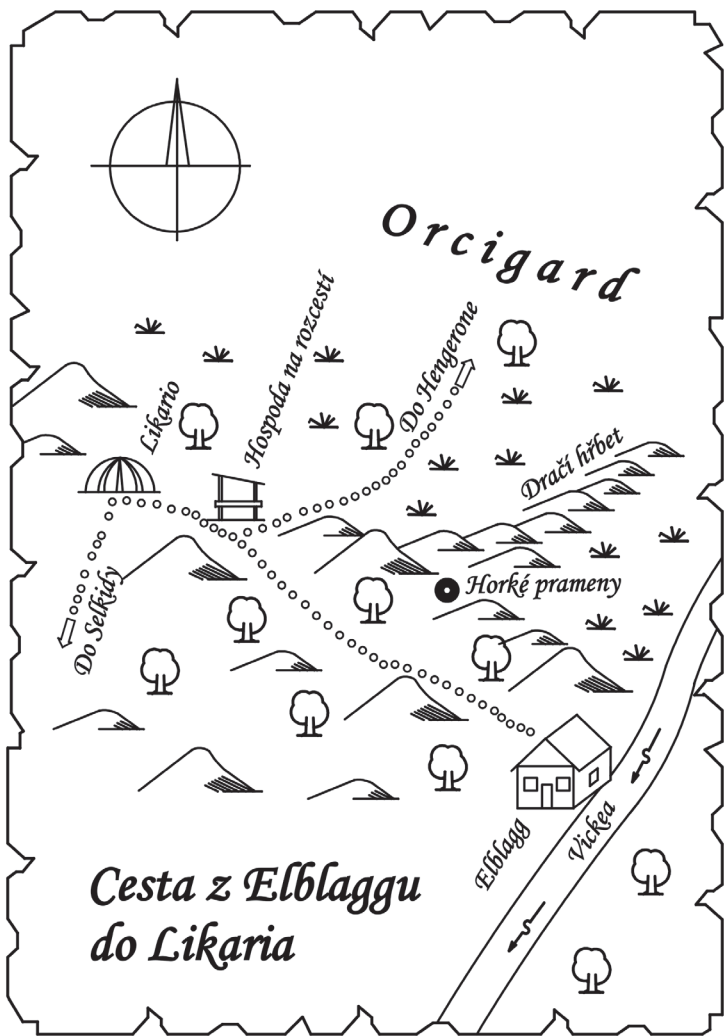
Do Selkidy

Horké prameny

Cesta z Elblaggu
do Likaria

Elblagg

Vickea

Kamenný stolec

01

V dalších několika dnech se Alex a Fabien propracovávali k severu, i když oklikami, protože obcházeli rokle i skalní útesy. Došli k místu, kterému se říká Kamenný stolec. Tam uvízli.

Vysvětlím, co je Kamenný stolec. Z temene oblého vrchu vystupuje zvrásněný kamenný blok, zhruba čtyřboký, nejspíš částečně přitesaný dávnými pterrskými kameníky. Vypadá jako obrovská stolička. Do stěny, která je nejsnáze přístupná, vytesali kameníci podobiznu tvora s lidským tělem a ptačí hlavou. Zvolili velkorysé měřítko a skulptura je dvakrát větší než průměrně vzrostlý člověk. Od doby, kdy reliéf vznikl, na něm zapracoval déšť i vítr, obrysy však zůstávají zřetelné.

Po prastarých, větrem ohlazených schodech se dá vy-

stoupat až na ploché temeno Kamenného stolce. Alex a Fabien odtamtud měli úžasný rozhled na kopcovitou krajinu porostlou bukovými lesy. V té době už začal podzim, ostrá zeleň zmatněla a listí stromů se začalo barvit do hněda a do žluta.

Alex a Fabien pak pod Kamenným stolcem tábořili několik dní. Každé ráno se vydali dolů z kopce, prohledávali krajinu a seznamovali se s ní. A každý večer se zase vraceli do tábořiště pod Kamenným stolcem.

Hned druhý den objevili zbytky staré dlážděné cesty. Zprvu si mysleli, že je to ta, po které putovali z Elblaggu do Likaria, pak ale pochopili, že je to jiná cesta. Ta dřívější se táhla od východu na západ a tahle od jihu na sever.

Na jih se po cestě vracet nechtěli, a když se vydali na sever, přehradila jim trasu dlouhá a hluboká rokle. Přes rokli kdysi vedl kamenný most, avšak zůstalo z něj jediné žebro, chatrný oblouk z klínových kamenů vzepřených jeden proti druhému.

Když zbytek mostu objevili, Alex navrhl, že by se mohli pokusit přejít po kamenném oblouku. Viděl totiž, že za rokli pokračují zbytky dlážděné cesty. Fabiena však při pohledu na chatrný oblouk vystrašila už jenom ta představa. Málem se pozvracel. Alexovi bylo jasné, že tímhle způsobem Fabiena na druhou stranu nedostane.

Nechtěl tady Fabiena nechat, a proto se pokoušeli jít podél rokle. Hledali místo, kde by se mohli dostat na druhou stranu. Jenže houštiny, polomy a další terénní nerovnosti je vždycky nakonec odklonily a oni se pokaždé obloukem vrátili na staré tábořiště pod Kamenným stolcem.

02

Možná bych měl něco napsat o Fabienovi. Alex mi později řekl, že Fabien mu byl vzhledově podobný. Dokonce

byli i stejně vysocí, avšak Fabien byl o něco hubenější nebo možná útlejší. Oba měli světle hnědé a mnoho týd-nů nestříhané vlasy. Tváře jim pokrývalo plavé chmýří, vzhledem k jejich mládí to ještě nebyly opravdové vousy. Vzpomínám si, že Alex měl v té době jistý rošťácký půvab a nejspíš to platilo i pro Fabiena. Na jejich vzájemné podobě nebylo nic divného, byli to totiž bratřenci. Alexovi bylo tehdy dvaadvacet, Fabienovi o tři roky méně. Alex o něm mluvil vždycky jen úctou a láskou. Koneckonců pro něj Fabien nasadil život a nakonec o něj přišel.

Faktem zůstává, že hubenější a mladší Fabien měl menší výdrž než Alex a pobyt v divočině ho rychle vyčerpával. Navíc začalo pršet. Zatím to nebyly dlouhé podzimní deště, ty měly přijít až za dva měsíce, prostě přes den párkrát sprchlo. Každý, kdo podobnou situaci zažil, ví, že vlhké oblečení člověka oslabuje už samo o sobě. Alex snášel nepohodlí celkem dobře, avšak Fabien rychle zeslábl.

Den poté, co objevili zbytky starého mostu, nechal Alex Fabiena v tábořišti a vyrazil sám. Dohodli se, že pokud se Alexovi podaří najít schůdné místo, tak se pro Fabiena vrátí. Tou dobou už jim došly zásoby ovesných vloček i špeku a Fabien dostal za úkol nasbírat co nejvíc bukvicových jader a pokud možno i žaludů. Žaludy, jak Alex věděl, jsou dobře požitelné, ale jen když se upečou ve žhavém popelu. Znamenalo to sice rozdělat oheň, museli to však riskovat, pokud se chtěli alespoň trochu najíst. Navíc se Fabien potřeboval zahřát. Ale myslím si, že to nebyl ani kouř, ani pach ohně, který přivolal nezvané návštěvníky. Tou dobou už krajinu pročesávaly pátrací oddíly a nakonec by je některý stejně objevil.

Další den se Alex opět vypravil na průzkum sám, avšak ani tentokrát se mu nepodařilo rokli překonat. Ani následující den. Tou dobou se už Fabien zotavil, nebo se možná prostě jen styděl za svou slabost. Nabídl se, že tentokrát

půjde na průzkum on a Alex ať zůstane v tábořišti. A tak to udělali. Alex čekal pod Kamenným stolcem, Fabien odešel a vrátil se v půli odpoledne. Vystoupal nahoru, kde se u maličkého ohníčku hřál Alex.

„Myslím, že za mnou jdou orkové,“ řekl.

V tu chvíli to nevypadalo zase tak špatně. Gorun Maple je připravil na možnost, že se to může stát, a Fabien tvrdil, že orků je nanejvýš pět.

Uhasili oheň a zaházeli ho hlínou. Veškeré vybavení nechali pod Kamenným stolcem, do kapes si nasypali nějaké cetky jako dárky pro orky a vzali si jen zbraně. Alexovi se osvědčil zálesácký nůž, a tak si ho nechal jako jedinou zbraň. Krátký meč, který si přivezl z Raiggia, přenechal Fabienovi.

V rychlosti se dohodli, že zbraně zůstanou pokud možno v pouzdrech. Pokusí se s orky domluvit a kdo ví, třeba je to šťastné setkání. Možná jim orkové ukážou správnou cestu.

03

Z úkrytu za nízkým skaliskem se dívali, jak orkové stoupají mělkou roklí. Skutečně jich napočítali pět. Byli křivo nozí, zakrslí, ozbrojení oštěpy, oblečení v kůžích. Šlapali po zlatohnědé záplavě spadaného listí, co chvíli se ztráceli za kmeny stromů či za osamělými balvany. Postupovali v zástupu, jeden od druhého vzdálení přesně dva kroky. Ostražitě se rozhlíželi a sledovali stopu, což nebylo nijak obtížné, protože Alex i Fabien tudy procházeli už několik dní a vyplouhali do spadaného listí cestičku. Alex si pro setkání vybral právě tohle místo v doširoka otevřené a přehledné erozní rýze, po jejíchž stranách se černaly neprostupné houštiny i výběžky skály. Tady je měl jako na dlani.

Byli to první orkové, které viděl na vlastní oči. Doma

v Raiggiu si ještě jako kluk s oblibou prohlížel různé skici i náčrtky a vlastně se domníval, že takoví tvorové nemohou existovat. Na kresbách vypadali pitvorně a pokřiveně, avšak teď, když se k němu zvolna blížili, na nich nebylo směšného nic. Dokonale zapadali do této pusté a nevlídné krajiny.

„Promluvím s nimi,“ hlesl. „Drž se vzadu, Fabiene, a dávej pozor.“

Rozepnul si kabátec a posunul pouzdro s nožem ještě více dozadu. Nechtěl jim okázale předvádět, čím je ozbrojený. Odlomil z houštiny větvíčku obalenou zežloutlými listy. Prosmýkl se ven z křoví a vstoupil na zlatavý koberec ze spadaneho listí. Divocí lovci se nacházeli dvacet kroků od něj a deset stop pod ním. První z nich se zastavil a vydal ze sebe překvapený zvuk, který zněl nějak jako: „Ugg-ugg!“

Alex zamával *mírovou ratolestí*. Trošku to přehnal, větší část lístků se odloupla a klikatým letem se snášela k zemi.

„Jsem přítel,“ vykřikl. „Přicházím v míru!“

Udělal pár kroků dolů po svahu a oni mu vykročili vstříc. Teď už nešli v zástupu, ale rozestoupili se do rojnice. Gestikulovali, mávali širokými prackami. Nevyznávalo to nepřátelsky, spíš překvapeně. Tlumeně vykřikovali: „Agö! Hä fachü! Agö fa!“

„Jsem přítel,“ zopakoval Alex. Zvolna, jen co noha nohu mine, sestupoval po svahu, až stanul tři kroky od prvního z nich. Vůdce orků, tedy ten, který šel před chvílí v čele zástupu, byl ze všech nejvyšší, i tak by však Alexovi sahal sotva pod bradu, kdyby se postavili vedle sebe. Soudkovitý trup měl zahalený pláštěnkou z vlčích kožešin, vlčí ocasy mu plandaly až ke kostnatým kolenům. Nesl se na křivých nohách opatřených návleky z kůží. Nahé ruce měl zjizvené příčnými zářezy, nejspíš si je udělal sám a dával tím najevo, že pohrdá bolestí. Tuhé černé pačesy podobné

koňským žíním měl vyčesané vzhůru a svázané do uzlu. Rozplácly nos mu seděl v obličejí širokém jako lívanec, po stranách vystávala dvě lopuchovitá ušiska. Z širokých bezkrevných rtů mu vykukovaly přerostlé spodní špičáky. V levačce svíral jasanový oštěp s kamenným hrotem.

Dva další orkové vypadali víceméně stejně, jen byli menší a pohastrošenější. Jeden se oblékl do špinavé a potrhavé deky, v jejímž středu si prořízl otvor a přetáhl si ji přes hlavu. Další byl až na bederní zástěrku nahý a nad horním rtem měl náznak knírku. Když se Alex podíval pozorněji, pochopil, že to není knírek, ale jizvové tetování.

Čtvrtý lovec vypadal jinak než předchozí tři. Byl ještě o něco menší než ostatní, nebyl tak pokřivený jako ostatní, avšak hlavu měl neúměrně velkou vzhledem k tělu. Nahý trup mu křížovalo šest či sedm řemenů, na které si zavěsil předměty, od nichž se nechtěl odloučit: brašničku z lýka, dutou volskou kost, poloprázdnou měchuřinu, zahnutou dýku, zřejmě vybroušenou z parohu, a pestře omalovaný špalík dřeva ozdobený ptačími peříčky. V tlapičce svíral jakousi motyku s kamennou hlavicí. Jediné, co měl mrňousek společného s ostatními, byla barva pokožky: světlounce šedá, v tomhle osvětlení se zdála být nazeleňalá.

Alex si uvědomil, že čtvrtý domorodec nejspíš není ork, ale goblin, tedy úskočný a zlovolný tvor, na kterého je nutné dát si pozor. Motyčka, kterou svírá v tlapičce, určitě neslouží k vyhrabávání jedlých hlíz, ale k zabíjení.

Zatím se chovali slušně. Hrbili se, skláněli hlavy, jako by chtěli vyjádřit podřízenost. Brebentili hrdelní řečí plnou chraptivě vyslovovaných samohlásek: „Höga! Hä! Hä! Ugg-ugg!“

Vůdce tlupy postoupil vpřed a natáhl špinavou pravici se žlutými ulámanými nehty, jako by ji Alexovi podával na znamení přátelství. Ostatní tři přešlapovali o něco dál,